På post.

Af Gustaf Ullman.

En brun och senig landstormsman
står tyst på vaktpost kvällen.
Augustimånen, klar och grann,
går vakt på himlapellen.
Vår krigare i granens skygd
lugn vakar öfver hemmets bygd.

Blankt glimmar blott hans bajonett
liksom en lågas tunga. — —
Dit smyga steg så mjukt och lätt,
och ögon, klara, unga
bespeja väktarn i hans snår.
Och varmt därvid ett hjärta slår.

Då ljuder ropet skarpt: — Hvem där?
Och ljus, i månskensglansen,
med håret vågigt, kinden skär,
som kom hon just ur dansen,
på en gång blid och allvarsam
en ungmö träder stilla fram.

Så nickar han och småler godt
åt fager syn i natten. —
En krans af ljung hon fäster blott
på gråa landstormshatten
och hviskar: — Tag en hälsning från
allt Sveriges döttrar — Sveriges son!

Marseillaisen.

En berättelse från det förra fransk-tyska kriget.

(Öfversättning.)

Den 3 november 1870 började den tyske generalen Treschow belägringen af Belfort. Fästningen försvarades tappert af öfverste Denfert-Rochereau. En månad senare gick Treschow öfver från belägringen till angrepp efter att ha förlorat sju, åtta tusen man och ett dussin kanoner.

Under bombardementets första dag blef Desire Ranspach, underlöjtnant vid infanteriet, träffad af en granatskärfva i hufvudet. Man trodde, att han var dödligt sårad och förde honom genast till ambulansen. Det var knappast ett år sedan den unge officeren hade lämnat krigsskolan i St. Cyr. Han hörde hemma just i Belfort och hade bedt att få deltaga i stadens försvar. Ty i Belfort hade han icke blott föräldrar, som längtade efter att han skulle komma hem, utan också en liten fästmö, som han hade varit förlofvad med några månader. Bröllopet skulle ha firats i Augusti, om icke kriget brutit ut.

Löjtnant Ranspach hade en ovanligt vacker baryton, som han behandlade med stor smak. Om han icke hade blifvit officer kunde han ha vunnit ära och berömmelse som sångare. Och när hans unga fästmö satte sig vid pianot för att ackompagnera honom samlade kvarterets invånare sig utanför fönstret för att höra på.

* * *

Då läkaren tvättat och undersökt Ranspachs sår, upptäckte han, att det icke var lifsfarligt. Granatskärfvan hade icke trängt in i hjärnan. Det var den våldsamma stöten, som hade bedöfvat den unge officeren, så att han fallit omkull utan tecken till lif.

Så snart han återfick medvetandet, bad han att blifva förd till föräldrarnes hus i Belfort.

— Om jag skall dö, vill jag gärna vara hemma, sade han.

Det blef stor bestörtning i hemmet, då ambulansvagnen kom med den sjuke. Hans mor öfverhöljde honom med kyssar och tårar och frågade:

— Vill du, att Claire skall komma? Jag skall skicka bud efter henne.

Tjugo minuter senare stod den unga flickan vid hans säng, som hon sedan icke lämnade. Då en vecka gått började såret läkas, och den sjuke kunde få vistas uppe.

Under tiden hade tyskarnas batterier fortsatt sitt förstörelseverk och förvandlat hela stadsdelar till ruiner. De hus, som ännu voro oskadda, beboddes emellertid fortfarande, trots den ständiga faran.

Löjtnanten tillbrakte dagarne vid fönstret i sällskap med Claire. En eftermiddag hörde de ett besynnerligt ljud från gatan nedanför. De sågo dit ned och fingo se en stackare i trasor, som modosamt linkade fram, enär hans ena ben var amputeradt vid knäet. Han hade långt hår och skägg, och han sjöng med åldrig, sprucken röst en visa, som han då och då afbröt med bönen:

— Goda damer och herrar, ha medlidande med en fattig gubbe, som dör af svält!

Han såg upp mot fönstren, hvarifrån tyvärr inga mynt kastades ned, ty hvem tänkte väl på sådant midt under det kriget rasade?

— Så förskräckligt, mumlade Claire och hennes ögon fylldes med tårar.

Hon tog fram sin börs, fann ett silfvermynt, som hon lade in i ett papper och kastade ned till gubben. Ranspach gjorde det likadant. Men då han vände sig in mot rummet, föll hans blick på pianot, som så länge hade stått stumt i ett hörn.

Han log. Det såg ut, som om han hade fått en ide, och han såg ut genom fönstret. På gatan närmade sig fyra soldater, tillhörande hans bataljon.

— Hör hit! ropade han. Jag behöfver er hjälp! Kom hit upp!

— Hvad tänker du göra? frågade Claire förvånad.

— Det skall du snart få se. Får jag be dig hjälpa mig med ett barmhärtighetsverk, som just nu föll mig in?

— Beviljadt på förhand, svarade hans vackra fästmö leende.

De fyra soldaterna kommo in.

— Bär ned det på gatan, befallde löjtnanten och pekade på pianot och pianostolen.

Ett ögonblick senare stod pianot på trottoaren. Den unge mannen, som fortfarande bar en bindel kring pannan, följde efter med Claire. Gubben var på väg att aflägsna sig, men Ranspach ropade honom tillbaka.

— Stanna här, jag skall sjunga i ert ställe. Vill du ackompaghera mig Claire?

Claire satte sig ned vid pianot.

Utanför staden började åter preussarnes kanonad.

— Mina damer och herrar, ropade officeren till dem, som gingo förbi. Jag skall ha den äran att sjunga marseillaisen för er till förmån för den stackars gamle mannen här. Var snäll och ge en liten skärf.

Pianot preludierade. Och plötsligen ljöd nationalsången, genomträngande, vibrerande, sublim, liksom sjungen af en öfvernaturlig härlig röst.

Fönsterna slogos upp på vid gafvel rundt omkring. Från alla butiker strömmade kunder och affärsinnehafvare. Snart hade samlat sig en stor folkmassa, som rörd lyssnade till sången i denna farans och ångestens tid. Alla kände sig gripna, och då sången var slut, var det ingen, som vågade störa stämningen med en applåd.

— En liten skärf till den stackars gamle mannen hördes löjtnanten säga.

Då fick den orörliga massan lif. Pengar regnade ned vid tiggarens fötter, och skörden var så riklig, att gubben, som föll på knä på gatan, kunde samla in blanka slantar i hundratal.

Löjtnanten hade åter börjat sjunga, och hans röst hördes högt öfver kanonernas tordön. Då slog en preussisk kartesch ned midt i gatan och spred fasa och död kring sig.

Som en fågelsvärm, som jagas bort af ett gevärsskott, skingrades åhörarne och försvunno.

Men vid pianot, som krossats, lågo den unge löjtnanten, hans vackra, lilla fästmö och den gamle tiggaren i sitt blod.

Då man några minuter senare kom till för att hjälpa dem, sågo Desires och Claires anhöriga till sin sorg, att alla tre voro döda.

De två ungas kistor sattes i samma graf, och på deras enkla grafplats på kyrkogården i Belfort kan man läsa:

"Här hvilar löjtnant Desire Ranspach vid 84:de linieregementet och hans fästmö Claire Chalaine, dödade under belägringen 1870, offer för sin storsinnade barmhärtighet.

Småhistorier från mobiliseringen i Sverige.

Härom dagen skulle ett landstormsbefäl — i civila lifvet kravatthandlare — föra en trupp, stor som ett kompani, från en ort till en annan. Kompaniet stod uppsträckt i gif akt och skådade väntansfullt på befälhafvaren, som i all sin glans i sin tur bekymradt såg på truppen. Så stod man en stund, till dess befälet fattade ett hastigt beslut och klarade situationen med ett bestämdt och gemytligt:

— Nå, då gå vi välan då!

Hvarpå kompaniet vände och gick.

Och det gick lika bra som om det enligt konstens alla regler kommenderats i väg af den mest militaristiska löjtnant. Formerna spela ingen roll — den goda viljan är hufvudsaken, och det den finnes hos våra landstormsmän är mer än uppenbart.

* * *

En landstormsman är ganska omfångsrik. På en fältskjutning får han en liten anmärkning för att ha gått upprätt och ej krupit i terrängen.

Svaret kommer:

— Jag är 162 cm. lång och 158 cm. tjock, och då tycker jag det kan göra detsamma hur jag kommer.

* * *

Utanför en central institution i Stockholm går en landstormsman vakt, en "söderamris", kvick och rådig af naturen och tillika en smula tränad i vaksamhet.

En högt uppsatt civil tjänsteman vill in, men har inte passersedel.

— Vänta lite' säger landstormsmannen, så ska jag följa med och anmäla'n hos vaktmbästarna få vi se, om han är ute i rätta ärenden.

Den höge tjänstemannen blef ond och förebrådde posten att han inte begrep sin sak.

— Jo, nog förstår jag mitt, sade posten, bara han förstår sitt så.

Skedde så afleveringen hos vaktmästarna och af den ännu högre uppsatte fick den höga tjänstemannen visshet om att posten endast handlat efter sin instruktion. Och som gentleman erkände han vid utgåendet sitt fel, slog posten på axeln och sade:

— Det var ni som hade rätt och jag orätt.

— Ja, si, han de' då, var postens lakoniska svar.

* * *

Bland dem, som omedelbart inställde sig under fanorna i Helsingborg, var äfven skalden K. G. Ossian-Nilsson, hvilken sedan många år tillbaka är bosatt där i staden.

En dag tog skaldens maka — berättar Helsingborgs Dagblad — fil. kand. Naemi Ossian-Nilsson, i likhet med andra hustrur, som ha sina gubbar i fält, en liten extra godbit i korgen och begaf sig ut till den plats på landsbygden där omkring, där hon har sin äktahälft utstationerad. Frun kom till lägret och frågade efter sin man. Man hämtade maken, som för tillfället logerade i en hövålm, och denne inställde sig hasteligen. Scenen lär ha utspelats så:

— Go'dag! Det var riktigt roligt, att du kom ut och hälsade på mig.

— Förlåt, men jag söker min man, författaren Ossian-Nilsson.

— Känner du inte igen mej, kära Naemi?

— Nej, jag undanber mig allt skämt. Vill ni inte säja hvar min man är, så går jag igen. — Sade och tog korgen med läckerheterna och pilten vid handen.

Nu får inte läsaren tro, att fältlifvet eller landstormens klädsamma uniform förvandlat författaren så, att hans egen gumma inte kände igen honom. Det förlösande ordet, som kom från den på samma gång ledsne och skrattfärdige skalden, var:

— Ser då inte, att jag rakat skägget af mig?

En stunds reflexion. Och så blef det stora famnen.

* * *

En norrlandstidning berättar följande historia, som visserligen inte är så alldeles ny:

Härom dagen skulle en gumma gå förbi en vaktpost i Piteå. Men då den sistnämnde var "I sin post" och i alla främmande personer såväl män som kvinnor vädrade "något" så intog vår väktare färdigställning och röt med stentorsstämma: halt! Ingen verkan. Gumman endast sneglade argt och fortsatte. Men åter ljöd "halt!" genom rymden, denna gång mycket starkare. Ingenting hjälpte, och gumman fortsatte. Nu gällde det för vakten att visa, att en krigsman skall åtlydas. Halt! dånade det ånyo, så att löf och barr föllo från träden och gumman gjorde en helomvändning samt visade ett ansikte, som skulle ha skrämt en död och ropade allt hvad hon förmådde:

— Jag haltar inte!

* * *

Om den i Hernösand för spioneri anhållne negern Jerswood anför en Hernösandstidning en omständighet, som synes ha gjort honom särskildt misstänkt, nämligen, att han, "ehuru själf alldeles svart, ingått förlofning med en ung flicka i en af Hernösands grannsocknar."

* * *

Också i Ystad fick man vid krigsutbrottet fart i benen för att lägga sig till med mera födoämnen än man behöfde utan att tänka på att dessa i varma sommardagar kunde undergå försämring. Sålunda har en familjefader där i staden försett sig med icke mindre än 100 kg. margarin. Han går nu, i nyktrare sinnesstämning, och är förbittrad på sig själf, ty margarinet har redan börjat härskna.

Sålunda köpte en herre ett stort parti natursmör den ena dagen och dagen efter — föll priset med 15 öre pr kg. Ytterligare en annan köpte under den "hetaste skrämselperioden" 100 kg. mjöl till 50 öre pr kg. Några dagar därefter kostade mjölet en 10-öring mindre.

En man trodde att saltet skulle ta slut. Han försåg sig därför med en hel säck, som han placerade i sin något fuktiga källare. I dagarna går han och vadar i den härligaste saltlake i källaren och svär öfver sin dumhet!

* * *

Från de frivilliga skjutöfningarna vid Stora Skuggan berättas följande historia:

En man, som går på 60-talet, och som af hållningen att döma varit soldat, samlar en intresserad skara omkring sig, då han efter erhållen instruktion väntar att komma i tur att skjuta.

— Då här ä' allt e' annan byssa än den en hade — säger gubben och fingrar på pipan. — Undras just om den här smalpipan kan vara bättre än di gamle remingtonerna.

Så blir det slutligen gubbens tur att skjuta, och han låter sina tio skott gå af i de olika ställningarna och ligger sedan lugnt kvar på magen för att se markeringen. Skaran af intresserade är alltjämt tät. Så börjar markeringen: Fem — ett — fem — ett — fyra o. s. v. hörs antecknarens röst. Summa 39 poäng af 50 möjliga. Med mycken medvetenhet reser sig gubben upp och säger:

— Dä' ligger i blode, ser ni, pojkar. Den som ha' varit indelt, han vet hur e' byssa ska' hållas.

* * *

Det var, när det stora extratåget med de 700 ryssarna på väg hem till sitt land passerade Långsele.

Som vanligt i dessa dagar trängdes passagerarna under tiden för tågets uppehåll där i järnvägsrestaurantens matsal, förfriskande sig med hvad huset förmådde. En af de kaffedrickande ryssarna önskade få taga med sig kaffekoppen, som han tydligen var i behof af under den fortsatta resan. Som han emellertid ej behärskade "ärans och hjältarnes språk", och flickan vid kassan var totalt obevandrad såväl i de slaviska munarterna som i något af kulturspråken, så anlitade han den säkraste talismannen under dylika omständigheter — penningen — och lade en tia på bordet. Men "kassan" bara skakade på hufvudet — hon kunde ej växla. Ryssen missförstod henne och lade fram en tia till för koppen skulle han ha, äfven om den blef dyr. Det hjälpte inte. "Kassans" burriga hufvud skakade ännu mera energiskt. Kunde hon inte växla en tia, så var det naturligtvis inte lättare att växla två. Och hon tyckte förstås att den där ryssen var en konstig kropp. Denne åter tycktes ta saken kallt. Från sitt eget land var han bekant med penningutpressning af skilda slag, och därför kunde han häller icke uppfatta "kassans" hufvudskakningar annorlunda än att den erbjudna summan var för liten. Då lade han fram en tredje tia, tog koppen och gick.

* * *

En afdelning af Göteborgs landstormskompanier hade skjutöfning under befäl af en man, som i dagliga lifvet är tjänsteman på ett svagdricksbryggeri. Då första skjutlaget lossat sina skott, blef det fråga om hvar man skulle göra af de tomma hylsorna. Befälhafvaren förblandade för ett ögonblick sin ställning nu och annars och sade med myndig stämma:

— Lägg tomflaskorna där!

När en man behöfver hela sin självbehärskning, så befinnes han renons på den goda varan.

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 416 Sinclair st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

VÅR FANA.

(Ur Reformatorn).

I tempelhvalfvens skymning
som multnande reliker
de gamla samlingstecknen
från flydda ofärdsår
berätta om den trohet,
som ej sin uppgift sviker,
som ej till neslig hvila
från pliktens lagar går.

I glömda grifters tystnad
de gamla stridsmän sofva,
men deras gärning lefver
och deras säden gro;
vår trygghet och vår odling
är deras arf och gåfva
till oss, som deras gårdar
och deras land bebo.

I hundramila skogar
den gränade Mor Saga
vid sina minnens spånad
i kärlek dröjer än;
till hennes fjärran boning
skall dröm och längtan draga
när tiden trär att längta
och drömma om igen!

Vi barn af sena tider,
oss bidar ock en uppgift,
åt oss är ock en kallelses
allvarslek beskärd;
så må vi alla visa,
att samma anda lefver,
som lade stålets skärpa
i våra fäders svärd!
Att bygga starkt och lyckligt
det land i arf vi fingo,
se där en nutidsbragd, våra
stolta minnen värd!
Må än en gång all världen
hos oss den lärdom hämta,
att kraft och trohet prägla
vår gärnings offergärd!

Vår fana — samlingstecknet,
symbolen af vår enhet,
vi hälsa dig — där du går fram
skall ock vår skara gå!
Vår fana — främst i téten,
där huggen falla tätast
af starka armar buren
du ständigt lysa må!
Vår fana — våra striders
och våra segrars tecken,
må aldrig smuts och smälek
din hvita renhet nå!
Vi hälsa dig, vi svära
att som en trofast fanborg
i medgång som i motgång
din ära akta på.

I KRIGSTID.

"Arbetets förmåga att förbättra och utveckla sig själf hämmas på det omkligaste genom produktion och förbrukning af spritdrycker. För det första blir en stor del af jordens näringsprodukter förstörda genom att förvandlas till värdelösa, ja rent skadliga drycker, hvilket betyder att ett stort ekonomiskt värde undandrages, i stället för att stfja och underhålla nationens fysiska och andliga krafter. För det andra undandrages därigenom från produktivt och nyttigt arbete, de tusendens krafter och hälsa, som äro sysselsatta af rusdrycksindustrien. Således, genom det allmänna bruket af alkoholhaltiga drycker, slösa vi med naturens gåfvor, och människans arbetsduglighet, och inkomsterna från den förlorade arbetskraften; slutligen underminera vi på det mäst ödesdigra sätt ekonomiens grundvalar och människornas sträfvanden att förbättra sina existensförhållanden."

Detta af dr. Adolf Daum i Wien år 1909 gjorda uttalandet, bör i dessa dagar, då världskriget rasar, beaktas. Det är misshushållning, för att ej rent ut säga brottsligt, att under nuvarande förhållanden fortsätta att förvandla säd till alkoholhaltiga drycker, då vi kunna när som hälst befara hungersnöd. Det borde vara de styrandes första uppgift att se till att sådant ej finge fortgå.

Man måste förvåna sig, att under det priserna stegras, det ändå kan tilltas att så enorma massor af säd får förstöras, och icke nog därmed utan förvandlas till skadliga ämnen, som i stället för att gifva krafter och näring åt folket, undergräfver dess fysiska och moraliska kraft.

Hvilken bär skulden till denna sakernas ställning? Är det måhända bryggaren? Nej! Visst är han direkt ansvarig därför, men den som egentligen är grundorsaken, till handteringens bestånd, är folkets, den stora massans begär efter rusdrycker. Det predikas öfver allt mot kapitalet och kapitalisternas makt att underkufva arbetareklassen, men samtidigt uppbjuder man alla krafter för att upphjälpa och underhålla det allra farligaste af alla kapitalkombinationerna — rusdryckskapitalet — det farligaste säger jag, därför att på samma gång vi genom uppoffrande af våra hårdt förvärfvade slantar öka detsamma som vi samtidigt göra oss själfva fattigare och uslare, och falla så mycket lättare offer för kapitalistväldet. När skola vi få ögonen öppna för detta förhållande? Det är en sorglig syn att se huru stora massor af arbetareklassen som i dessa dagar, tränga vid krogdisken och formligen äflas att gifva bort de pengar, som de under den stundande vintern så väl komma att behöfva.

I dessa dagar, då vi så mycket höra talas om de dåliga tiderna och äfven hafva svåra känningar däraf, borde någonting göras för hämmandet af rusdrycksfloden.

I andra länder hafva regeringen i större och mindre utsträckning begränsadt trafiken; så t. ex. ha i Sverige all förbränning af säd och potatis totalt förbjudits så länge kriget varar. Dessutom ha de olika landskapen gifvits rättighet att själfva bestämma öfver i hur stor utsträckning handel med rusgifvande drycker bör tillåtas och glädjande nog synes de flästa ha genomfört totalt förbud för försäljning af alkoholhaltiga drycker. I Tyskland är också för närvarande förbud rådande och på deras krigsfartyg får enligt krigsministeriet ej finnas en enda droppe af någon som helst sprithaltig dryck, då däremot i England ett visst kvantum vin och wisky ingår i soldaternas proviantering för hvarje dag. Det är antagligen därför, att Canada i allt försöker att följa moderlandet, som ingenting gjorts här i den ofvan antydda riktningen. Manitoba regeringen hade ej ens tid att mottaga den nykterhetsdeputation, som uppvaktade — ett bevis på Roblin regeringens nykterhetsvänlighet. Huru länge skola nykterhetsvännerna tåla att bli afvisade, vore det inte på tid att göra en allvarlig påtryckning.

O. L. H.

Man bugar sig för ödet, men visst icke af höflighet.

Två kvinnor räddade från operationer.

Af Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound — Deras egna historier berättade här.

Edmonton, Alberta, Canada. — "Jag anser det icke vara mer än rätt af mig att tacka eder för hvad edert vänliga råd och Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound gjort för mig.

"Då jag för någon tid sedan skref till eder, var jag mycket sjuk, lidande af kvinnosjukdomar. Jag hade organisk inflammation och kunde icke stå eller gå något längre. Till sist måste jag intaga sängen, och doktorn sade, att jag måste gå igenom en operation, men jag vägrade att göra det. En vän rådde mig att taga Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound, och sedan jag nu användt tre flaskor däraf känner jag mig som en ny kvinna. Jag rekommenderar eder medicin på det hjärtligaste till alla kvinnor, som lida af kvinnosjukdomar. Jag har äfven tagit Lydia E. Pinkham's lefverpiller, och anser dem vara utmärkta. Jag vill aldrig vara utan medicinen i hemmet." — Mrs. Frank Emsley, 904 Columbia Ave., Edmonton, Alta.

Ett annat fall.

Beatrice, Neb. — "Strax efter mitt bröllop började min vänstra sida värka, och smärtorna blefvo ibland så svåra, att jag led förfärligt. Jag besökte tre läkare, och alla ville de opera mig, men jag ville icke gifva mitt samtycke till en operation. Jag hörde talas om det goda Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound gjorde för andra, och jag använde flera flaskor däraf med det resultat, att min sida sedan dess icke besvärat mig. Jag är vid god hälsa och har två små flickor." — Mrs. R. B. Child, Beatrice, Neb.

Hvarje Kvinna
är inträsserad i och borde känna till den underbara
Lifmodersprutan
MARVEL DOUCHE

Fråga eder apotekare om den. Om han icke kan furnera Marvel, mottag ingen annan, utan sänd frimärke för illustrerad bok — förseglad. Den gifver fullständiga upplysningar och ovärderliga råd för damer. WINDSOR SUPPLY CO., Windsor, Ont. Gen.-agent för Canada.

FRITT.

Alla kristna borde läsa dessa pamfletter:

"Hvar äro de döda?" "Hvilket är det sanna evangeliet?", "Glada kristna", "Seger öfver grafven".

Förklarade enligt Skriften och sända fritt på begäran.

Eller vi vilja sända de fyra pamfletterna här ofvan och en speciell broschyr "Hvad säger Skriften om Helvetet?" (78 sidor) med postporto för 10c.

SPECIELLT ERBJUDANDE. — Vi vilja sända all litteratur härofvan jämte frankofritt sex volymer "Studies in the Scriptures" (3,000 sidor), bunden i vackert klotband med guldsnitt och bestående af 1) "Tidehvarfvens gudomliga plan", 2) "Tiden är inne", 3) "Tillkomme ditt rike", 4) "Armageddons strid", 5) "Försoningen mellan Gud och människor", 6) "Den nya skapelsen". För endast $2 fraktfritt. Just hvad ni behöfver för att förklara bibeln.

BIBLE STUDY CLUB,
59 Alloway Ave. Winnipeg.

GUARANTEED · FURNITURE · CFM · "400 PORTAGE AVE. WINNIPEG"

Bruka eder "Homestead"-rätt.

Värdefulla "Homesteads" passande för jordbruk, och likaledes skogland. Utmärkt jord. Uppodlade farmar till salu. Skrif efter fullständiga upplysningar till: BAUDETTE REALTY & DEVELOPMENT CO., Baudette, Minn.

Täckdikningen kan utföras på hösten. Kanske ha vi tänkt täckdika något skifte till nästa år, kanske trädan, då kunna vi hällre ett år som i år göra detta arbete nu i höst i stället, då vi få den arealen tillgänglig för grönfoder eller dylikt, och den bråda tiden under sommarens dagar användbar till andra arbeten. Visserligen kan ju jorden efter en så långvarig torka, som i år varit rådande, vara mycket hård, men fins det ju jordar, som just den egenskapen är önskvärd hos, för att ett dylikt arbete skall kunna gå för sig utan allt för stort besvär med igenrasande jord.

Kalkning af jorden kan ej ske med lika fördel när som hälst, och gäller det därför, att där kalk finnes eller kan anskaffas, använda sig af tillfället, som nu bjuds. Att t. ex. stro ut kalken före skumplöjningen, så att man får den inblandad i jorden såväl vid denna som vid den senare höstplöjningen, är helt säkert förmånligt. Likaså om utströning sker före eventuell harfning af stubbåkrarna.

SKYDDA DET UPPVÄXANDE SLÄKTET GENOM ATT ALLTID I HEMMET ANVÄNDA

Eddy's icke-giftiga "Sesqui" tändstickor

Fullkomligt ofarliga för barn, äfven om de råka svälja dem, emedan det ä ine af hvilket hufvudena äro sammansatta icke innehålla några giftiga ingredienser.

Imperial Bank of Canada.

Etablerad 1875.

HUFVUDKONTOR — TORONTO.

Tecknadt kapital	$10,000,000
Inbetaldt kapital	7,000,000
Reservfond	7,000,000
Tillgångar	72,000,000.00

Växlar eller "Money Orders" utfärdas, betalbara till fulla värdet i Sverige och Norge eller hvarje annan plats i världen.

Högsta ränta gifves på sparbanksinsättningar från $1.00 och mera.

D. G. ROY
MANAGER KENORA-FILIALEN.

Till Efterblifna Prenumeranter!

Om en veckotidning af denna storlek skulle få sin utgifning betald genom subskription, borde denna uppgå till minst 3 dollars om året.

Om Ni vid årets slut sammanför tidningens 52 nummer, skall Ni finna att Ni ej gärna kunde få en så pass stor bok, med så inträssant och omväxlande innehåll för 3 dollars, långt mindre för 1 dollar.

För att emellertid till våra läsares förmån hålla prenumerationspriset nere vid det låga 1-dollarmärket, har det under årens lopp varit nödvändigt att betäcka lejonparten af de stora kostnaderna för tidningens utgifvande med annonsering, förnämligast från firmor och affärsmän i den stad hvarifrån tidningen utgifves.

Det pågående europeiska kriget gör en mängd affärsmän stämda att draga in på utgifter och därmed äfven på annonseringen.

Följaktligen är det högst viktigt för tidningens fortsatta fyllande af sin uppgift, att våra prenumeranter mangrannt stå oss bi genom inbetalandet af prenumerationsafgifterna.

Vi skulle ej besvära med att påminna om detta, om vi ej såge, att det i så många fall är oundvikligt.

Vi hafva i dagarna nödgats sända ut omkring 400 registrerade påminnelsebref till prenumeranter, som i medeltal äro skyldiga för 4 år hvardera, några t. o. m. sedan 1904.

Genom att somliga flyttat, hafva i en del fall de som kommit efter fortsatt att läsa de förres tidning, utan att dock fortsätta att betala, ej heller betänka hvad detta inneburit för oss.

Andra hafva ämnat att betala, men det har blifvit förhaladt och afglömdt eller försummadt — korteligen det har ej blifvit af.

Vi tro ej att många af vårt svenska folk äro så klena att taga sig fram att de ej kunna punktligt betala en enda dollar för något som ger så mångdubbelt i värde som en svensk tidsenlig och nyhetsrik tidning.

Nu är rätta tiden att betala detta för eder obetydliga bidrag, som det dock på grund af de mångas medverkan är så viktigt för oss att få in.

Nya prenumeranter få tidningen till årets slut för det obetydliga priset af endast 25 cents.

Gamla prenumeranter göra väl i att förnya sin prenumeration i tid samt för vänner, hvilka ej hafva tidningen, påpeka det nämnda liberala anbudet för nya prenumeranter.